

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליים

ע"פ 3187/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט ח' כבוב

המערער: סנאד אלקאדי

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. אלמנת המנוח עטף אבו בלאל
3. חדרה אבו בלאל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 24.3.2021 ב-תפ"ח 35903-08-19 שניתן על ידי סג"נ השופט נ' זלוצ'ובר, השופטת ד' כהן והשופט ד' בן טולילה

תאריך הישיבה: ה' בתמוז התשפ"ב (04.07.2022)

בשם המערער: עו"ד רפי ליטן

בשם המשיבה 1: עו"ד נעימה חנאווי כראם

בשם המשיבה 2: עו"ד סלימאן אלזיאדנה

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים נ' זלוצ'ובר, ד' כהן ו-ד' בן טולילה) ב-תפ"ח 35903-08-19 מיום 24.3.2021, בגדרו נגזרו על המערער 20 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, וזאת בגין הרשעתו בעבירת הרצח "הבסיסית", ועבירות של פציעה בנסיבות מחמירות ונהיגה בזמן פסילה. הערעור נסוב על חומרת העונש.

2. ביום 27.7.2019 בשעות הערב, התפתחה קטטה בעיר רהט בין משפחת אלנסרה למשפחת אלקאדי (להלן: הקטטה), במהלכה המערער, אשר נמנה על בני משפחת אלקאדי, הוכה בראשו, בגבו ובצווארו.

בשלב מסוים, המערער, אשר היה פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה, נכנס לרכב מונע שעמד בצד הכביש, והחל לנסוע ישירות לעבר הצומת בה התרחשה הקטטה, ואשר בה התקהלו עשרות אנשים באותה העת. המערער נסע בכיוון בו עמדו חדרה אבו בלאל – דודתו (להלן: חדרה), ועאטף אבו בלאל – גיסו לעתיד של המערער המשתייך למשפחת אלנסרה (להלן: המנוח) "תוך שצפה אפשרות שיגרום למותו של אדם" כלשון כתב האישום המתוקן. המערער פגע עם רכבו בחדרה, והמשיך בנסיעה מהירה לכיוון המנוח עד אשר פגע בו עם הרכב. המערער לא חדל מנסיעתו, אלא ביצע פרסה בסמוך, חזר לאזור הקטטה ונעצר רק לאחר שהתנגש ברכב שחנה בצד הכביש.

כתוצאה ממעשי המערער, מותו של המנוח נקבע בסמוך, וחדרה נפצעה בראשה ובגפיה.

בגין מעשים אלו, יוחסו למערער עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק; ונהיגה בפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

גזר הדין

3. במסגרת הסדר טיעון המערער הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירת הרצח "הבסיסית", עבירת פציעה בנסיבות מחמירות ועבירת נהיגה בפסילה, כפי שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. לעניין העונש סוכם כי המערער לא יהא מוגבל בטיעונו לעונש, בעוד המשיבה 1 (להלן: המדינה) תעתור לעונש של 24 שנות מאסר בפועל.

4. בית המשפט המחוזי סקר בגזר דינו את הרפורמה בעבירות ההמתה (תיקון מס' 137 לחוק העונשין) (להלן: הרפורמה בעבירות ההמתה או הרפורמה), והדגיש כי מאחר שהמערער ביצע את מעשיו ביסוד נפשי של כוונה, אין זה מדויק להשוות, כטענת המערער, את עונשו לעניינם של אחרים שביצעו עבירות דומות ועונשם נגזר תחת עבירת

ההריגה טרם הרפורמה. אף צוין, כי ממילא מדובר בתיקון חקיקה, ולכן הכלל בדבר "החמרה הדרגתית" – אינו רלוונטי בענייננו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט עמד על כך שהמערער פגע בעוצמה גבוהה בערכים המוגנים ביסוד העבירות בהן הורשע – קדושת החיים והגנה על שלום הציבור. כמו כן, בית המשפט בחן את מדיניות הענישה הנוהגת, בשים לב לכך שטרם הצטברה פסיקה ביחס לעבירת הרצח הבסיסית לאחר הרפורמה בעבירות ההמתה.

בנוסף, בית המשפט פירט בהרחבה את נסיבות ביצוע העבירות, בהן לאחר שהמערער הוכה, הוא בחר להסלים את אירוע הקטטה והשתמש ברכב ככלי נשק; נכנס לרכב והאיץ את נסיעתו לעבר מקום הקטטה; צפה את האפשרות שבאופן נהיגתו יגרום למותו של אדם; המשיך בנסיעתו במהירות לעבר המנוח עד שפגע בו – על אף שהמנוח, טרם הפגיעה בו, סימן למערער בידיו שיעצור; ובמקום להגיש עזרה למנוח לאחר הפגיעה, המשיך בנסיעתו וחזר לאזור הקטטה. בשקלול האמור, בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינינו נע בין 18 ל-26 שנות מאסר.

5. בגזירת עונשו של המערער בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי כיבד את הסדר הטיעון בין הצדדים, במסגרתו המדינה עתרה לעונש בן 24 שנות מאסר, והמערער ביקש בשלב הטיעונים לעונש כי עונשו יעמוד על 12 שנות מאסר. בנוסף, הודגש שיקול הרתעת הרבים נוכח "תופעה מדאיגה של פתרון סכסוכים תוך נקיטת אלימות מסוכנת וקיצונית", כלשונו.

כמו כן, בית המשפט המחוזי שקל את הודאת המערער במעשים והאופן בו לקח אחריות עליהם; נסיבותיו האישיות ובכללן התנהגותו החיובית ושאיפותיו; וכן את עמדת משפחתו וחדרה, דודתו.

בשקלול האמור, בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש של 20 שנות מאסר בפועל; הפעלת 2 חודשי מאסר מותנה במצטבר; 24 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות מסוג "פשע", למשך 3 שנים; פסילה לצמיתות מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; הפעלת עונש פסילה מותנית למשך 4 חודשים בחופף; פיצוי לאלמנת המנוח בסך 258,000 ש"ח, ופיצוי לחדרה בסך 30,000 ש"ח.

6. לטענת המערער, בית המשפט המחוזי החמיר בגזירת עונשו יתר על המידה, מאחר שלא התחשב בכך שטרם הרפורמה בעבירות ההמתה, לשיטתו היה מורשע בגין מעשיו בעבירת הריגה, והיה נגזר עליו עונש נמוך משמעותית מזה שנגזר עליו כעת. הודגש, כי מדיניות הענישה שעליה הסתמך בית המשפט המחוזי "אינה רלוונטית" מאחר שזו עוסקת במקרים חמורים אשר יישום הרפורמה בהם הביא להקלה בעונשם של הנאשמים. אל מול זאת, נטען כי בעניינו של המערער, אופן יישומה של הרפורמה הוביל להחמרה בעונשו.

נטען, כי הגם שבסמכות בית המשפט לגזור עונש חמור על המערער לאחר הרפורמה, עניינו אינו מתאים לכך, נוכח נסיבותיו האישיות כגילו הצעיר ואורח חייו הנורמטיבי, ונוכח נסיבות ביצוע העבירה ובכללן העובדה שהוכח קשות בטרם ביצע את המעשים.

המערער הוסיף כי בית המשפט החמיר גם ביחס ליתר רכיבי הענישה אשר הושתו עליו – שלילת רישיון הנהיגה לצמיתות והפיצוי לחדרה ולאמנת המנוח, מאחר שהם מאיינים עבורו "כל סיכוי של ממש לעתיד" כלשונו.

בדיון בפנינו, בא כוח המערער שב על טענותיו כפי שבאו לידי ביטוי בנימוקי הערעור שהוגשו בכתב, ולדבריו העונש אשר נגזר על המערער אינו "עומד בפרופורציה" לעונשים אשר נגזרו במקרים חמורים יותר עובר לרפורמה. הוסיף וטען כי מאחר שבעניין המערער בית המשפט המחוזי נזקק לראשונה לתיקון שערכה הרפורמה בעבירות ההמתה, ראוי היה כי "הדבר ייעשה באופן שאינו צורם" כלשונו.

7. מנגד, המדינה דחתה מכל וכל את טענות המערער, והבהירה כי "המחוקק אמר את דברו" ברפורמה, כך שיש לבחון את מעשי המערער ולגזור את עונשו בהתאם לעבירה בה הורשע – עבירת הרצח. לטענתה, בית המשפט המחוזי התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער בגזירת עונשו, ונוכח מעשיו החמורים אשר הביאו למותו של המנוח ולפציעתה של חדרה – אין מקום להקל בעונש אשר נגזר עליו.

ביחס ליתר רכיבי הענישה, הובהר כי שלילת רישיון הנהיגה של המערער לצמיתות נדרשת מאחר שהמערער הביא למותו של אדם בשעה שנהג בזמן פסילה. אשר לרכיב הפיצויים, באת כוח המדינה ובא כוח המשיבה 2 עמדו על נחיצותם בתארם את

הנזקים הנפשיים והפיזיים שנגרמו לחדרה, ואת מצבם העגום של אשת המנוח ובנו הפעוט.

8. לקראת הדיון בפנינו הוגש תסקיר שירות מבחן עדכני בעניינו של המערער, ממנו עולה כי הוא משולב בפרויקט טיפול לצעירים המיועד לאסירים צעירים השפוטים למאסר ארוך, ומהווה הכנה לטיפול ייעודי.

דיון והכרעה

9. הלכה היא כי בית המשפט לא יתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית וכולטת בגזר הדין (ע"פ 2260/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2022)). בפרט, נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות להתערבות בעונש שנגזר, במקרים בהם העונש אינו חורג מהרף העליון לגביו הסכימו הצדדים בהסדר טיעון (ע"פ 5932/21 קורובקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.7.2022)). זו גם נקודת המוצא לדיון בערעור שלפנינו.

10. במוקד טענות המערער, ניצבת הרפורמה בעבירות ההמתה, אשר נכנסה לתוקף ביום 10.7.2019 – כשבועיים קודם ביצוע המעשים מושא כתב האישום המתוקן.

הרפורמה בעבירות ההמתה עיצבה מדרג חדש של עבירות המתה, על בסיס דו"ח הצוות לבחינת יסודות עבירות ההמתה דין וחשבון (2011) (להלן: הדו"ח), וזאת על יסוד עקרון האשמה והכרה בחשיבות ערך חיי האדם (ע"פ 6338/20 חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.7.2022)).

הרפורמה באה לעולם, בין היתר, בעקבות ביקורת על גדריהן העמומים של עבירות ההמתה בנוסחן קודם הרפורמה (דנ"פ 1042/04 ביטון נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(3) 646 (2006); ע"פ 4711/03 אבו זייד נ' מדינת ישראל, פסקה 44 (15.1.2009); הדו"ח עמ' 5). בהתאם לביקורת זו, עבירת הרצח בכוונה תחילה, אשר הייתה קבועה בסעיף 300 לחוק בנוסחו קודם הרפורמה, התפרסה על מקרים שבהם אשמתו של הנאשם לא הצדיקה לתפיסתם של המבקרים, תיוגו כרוצח והטלת עונש מאסר עולם חובה על מעשיו; ובד בבד פסחה על מעשי המתה חמורים אשר ראוי לסווג את מבצעם כרוצח ולהענישו בהתאם (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972, 166 (להלן: דברי ההסבר לחוק); מרדכי קרמניצר וחאלד

גנאים, הרפורמה בעבירות ההמתה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי, 211-213 (2020) (להלן: קרמניצר וגנאים).

בדומה, גם עבירת ההריגה, אשר הייתה מנויה בסעיף 298 לחוק בנוסחו קודם הרפורמה, ואשר נועדה לחול על מעשי המתה הפחותים בחומרתם מאשר המעשים הכלולים תחת עבירת הרצח בכוונה תחילה – חטאה למטרתה לשיטת המבקרים. זאת, נוכח תחולתה על קשת רחבה של מקרים השונים זה מזה באופן מהותי בחומרתם ובמידת אשמתו של מבצעם, החל מהמתה בקלות דעת וכלה בהמתה בכוונה, שאינה כוונה תחילה (דברי ההסבר לחוק, עמ' 166; ע"פ 70/04 פוריאדין נ' מדינת ישראל, חוות דעתו של המשנה לנשיא מ' חשין (19.1.2006); ע"פ 7942/04 בן שיטרית נ' מדינת ישראל, פסקה ג לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (28.11.2007)).

נוכח האמור, המחוקק יצר מדרג עבירות המתה חדש אשר נועד לשקף נאמנה את חומרת המעשים ואת מידת אשמתו של מבצעם, ואף לבטא הלימה בין המעשים לבין העונש בצד העבירות. לפיכך, תחת עבירת הרצח בכוונה תחילה, בפנינו עתה שתי עבירות חדשות, האחת, עבירת הרצח הבסיסית, אשר היסוד הנפשי הדרוש בה ביחס לתוצאה הקטלנית הוא אדישות או כוונה (סעיף 300(א) לחוק); והשנייה, עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, המונה 11 נסיבות מחמירות אשר הבא בגדרן עונשו ייגזר למאסר עולם חובה (סעיף 301(א) לחוק). אף עבירת ההריגה טרם הרפורמה, פוצלה באופן שהמתה באדישות כלולה מעתה בעבירת הרצח הבסיסית (סעיף 300(א) לחוק), והמתה בקלות דעת עומדת בפני עצמה, כעבירה קלה יותר (סעיף 301ג לחוק) (ע"פ 55/20 רושרוש נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.7.2020)).

11. בענייננו, המערער מלין על השינוי בענישה בעקבות הרפורמה, אשר הביא, לעמדתו, את בית המשפט המחוזי להשית עליו עונש חמור. איני מוצא מקום לקבל טענותיו אלה.

העונש המרבי הקבוע בצדה של עבירה מהווה מסגרת עבור גזירת עונשו של נאשם, באופן ששיקול דעתו של בית המשפט במלאכת גזירת העונש נע בגבולות העונש שהתווה המחוקק בכל עבירה לגופה. משכך, משעה שבמצוות המחוקק תוקן ושונה החוק – אלו הן אמות המידה לאורם בית המשפט יפעל (ע"פ 1466/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (22.7.2020)).

הדברים נכונים אף אם מטבע הדברים, לאחר שינוי חקיקה ובפרט שינוי בענישה, עלול להתגלע פער בין עונשים הנגזרים בשל מעשים דומים אשר התרחשו האחד קודם הרפורמה, והאחר לאחריה (ע"פ 1382/19 אבו ח'דיר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (22.1.2020)). לפיכך, בית המשפט המחוזי פעל כשורה בגזירת עונשו של המערער בהתאם לסיווג מעשיו תחת עבירת הרצח הבסיסית.

12. בהקשר זה, ייתכן כי אדרבה – מעשי המערער וסיווגם תחת עבירת הרצח ולא תחת עבירה ההריגה, מלמדים כי הרפורמה משיגה את מטרתה, משעלה בידה להתאים בין מידת אשמתו של המערער וחומרת המעשים שביצע לבין העבירה בה הורשע והעונש אשר נגזר עליו בגינה. רוצה לומר, עתה, לאחר הרפורמה, העונש שנגזר על המערער הולם את מעשיו באופן המיטבי והראוי.

כאמור לעיל, ברפורמה בעבירות ההמתה המחוקק פיצל את עבירת ההריגה, לאחר שגרס כי עבירה זו רחבה מדי, באופן שהתפרסה על מגוון מקרי המתה אשר בחלקם מעוררים תחושה מידית ש"האכסניה" המתאימה עבורם היא דווקא עבירת הרצח. דומה כי על מקרים אלו נמנים גם מעשי המערער.

מסכת האירועים המתוארת בכתב האישום המתוקן, אשר המערער הודה בה, מבליטה את אשמתו ואת חומרת מעשיו. המערער שש אלי קרב לקטטה שהתפתחה בעיר רהט בין בני משפחתו לבין בני משפחת אלנסרה, ובמקום להסתלק מהמקום לאחר שהוכה בראשו, נכנס לרכב מונע ונסע לכיוון הצומת אשר בה אותה העת עמדו עשרות אנשים בהם גם חדרה והמנוח. בנסיעתו פגע בחדרה, העיף אותה לצדי הכביש, והמשיך בנסיעה מהירה עד אשר פגע במנוח חרף העובדה שסימן למערער לעצור את נסיעתו. המערער לא עצר את רכבו כדי להגיש עזרה למנוח ולדודתו השרועים על הכביש, ונעצר רק לאחר שפגע ברכבים אחרים שחנו בסמוך.

אם כן, לא רק שאין לקבל את טענת המערער בדבר החמרת עונשו בעקבות הרפורמה בעבירות ההמתה, אלא שעניינו מגשים את תכלית רפורמה זו, לפיה העבירה המתאימה למעשיו היא עבירת הרצח, על כל המשתמע מכך.

לא זו אף זו; בניגוד לטענת המערער שמבקשת לסווג את מעשהו כמעשה הריגה במובנו של סעיף 298 לחוק העונשין, שלפני הרפורמה, סביר יותר להניח כי מעשה זה, אילו נדון לפי הדין הקודם, היה גורר אחריו הרשעה ברצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בנוסחו וכפירושו שלפני הרפורמה.

13. כאן המקום להעיר כי אני סבור שמתחם העונש ההולם אשר נקבע – 18 עד 26 שנות מאסר בפועל, הוא רחב יתר על המידה, באופן אשר אינו עולה בקנה אחד עם תכליות הרפורמה בעבירות ההמתה ותכליות הרפורמה בהבניית שיקול הדעת בענישה (תיקון מס' 113 לחוק). כפי שקבעתי בעניין קאדר, לאחר גזר הדין בעניינו של המערער שם:

”הדרך בה ראוי לנהוג בעת גזירת עונשו של נאשם בגין עבירת הרצח הבסיסית, היא באמצעות קביעת מתחם ענישה הולם מצומצם. כך, יישמר מעמדו של עקרון ההלימה נוכח ערך קדושת החיים וחומרת מעשה הרצח, יישמרו עקרונות הרפורמה להבניית שיקול הדעת בענישה, ויילקחו בחשבון נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה...”

מתחם ענישה מצומצם בעבירת הרצח ידגיש את מרכזיות עיקרון ההלימה ויצמצם את השפעתן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, באופן העולה בקנה אחד עם הרפורמה להבניית שיקול הדעת בענישה, עם הרפורמה בעבירות ההמתה ועם עקרון קדושת חיי האדם” (ע”פ 1077/22 קאדר נ’ מדינת ישראל, פסקאות 14 ו-21 (1.6.2022) (להלן: עניין קאדר)).

בא-כוח המערער טען בפנינו כי ”בהנחה שבית משפט קבע 18-26 כאשר מה שיש הנתונים שמצויים בפני בית המשפט המחוזי זה אדם חסר עבר פלילי, שרת בצבא, למד הנדסאי י”ג-י”ד. תסקיר יוצא מן הכלל, חרטה עמוקה מתחילת הדרך, ואני שואל עצמי למה הוא לא נמצא בתחתית המתחם? אם החלטתם על המתחם הזה למה הוא זכה לעוד שנתיים במתחם?”. דבריו ממחישים לטעמי כי קביעת מתחם עונש כה רחב של 8 שנים, מעמעם את ההלימה שבין חומרת מעשי המערער ואשמתו לבין העונש הנגזר עליו; ומפר את האיזון הרצוי במלאכת גזירת העונש בעבירת הרצח הבסיסית, בגדרו ידם של עיקרון ההלימה וערך חיי האדם על העליונה, ואילו משקלן של הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה פוחת.

14. יודגש כי הגם שהיה כאמור מקום לקבוע מתחם עונש מצומצם יותר בעניינו, הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור בוחנת את התוצאה העונשית הסופית של גזר הדין, אם ראויה היא אם לאו (ע”פ 78/21 פלוני נ’ מדינת ישראל, פסקה 11 (26.7.2022)). כך אפנה לעשות כעת.

בעניינו, מעשי המערער חמורים ביותר. מעשים אלה מגיעים לכדי זילות חיי-אדם בדרגה קיצונית. זאת, כאשר המערער בחר מיוזמתו להשתתף בקטטה, והחריף את

מעשיו עת שנכנס לרכב מונע ונהג לעבר ולתוך ההמון, פוצע את חדרה ופוגע במנוח באופן אשר הביא למותו בסמוך לאחר הפגיעה בו. בנסיבות אלה, עונש המאסר בפועל אשר בית המשפט המחוזי גזר על המערער הולם את חומרת מעשיו ואת מידת אשמתו, ואף מקל עמו במידת מה.

באשר לפסילת רישיון הנהיגה של המערער לצמיתות, אזי בפנינו מערער אשר במעשיו השתמש בנהיגתו ברכב ככלי נשק לכל דבר ועניין, בעודו מכוון את נסיעתו לתוך ההמון ופוגע בחדרה ובמנוח, כאשר כל זאת בעת הוא פסול מלהחזיק ברישיון נהיגה וכאשר תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בשל עבירה זו. עם זאת, לנוכח פרק הזמן הארוך שנגזר עליו לריצוי עונש מאסר בפועל (20 שנים), ניתן להסתפק בפרק זמן של 10 שנות פסילת רישיון נהיגה ממועד שחרורו מהכלא, ולראות בכך פרק זמן ראוי לפסילה.

כמו כן, הפיצויים אשר בית המשפט המחוזי השית על המערער לטובת אלמנת המנוח ולטובת חדרה מוצדקים ונחוצים נוכח הפגיעות הפיזיות והנפשיות מהן סובלת חדרה, ונוכח מצבם הקשה של אלמנת המנוח ובנו הפעוט אשר עולמם חרב עליהם בין רגע כעולה מטיעוני בא כוח המשיבה 2.

15. סוף דבר: אין מקום להתערב בעונש אשר בית המשפט המחוזי גזר על המערער, למעט התיקון שעלינו לעשות בעונש פסילת רישיון הנהיגה, בהתחשב באורכה של תקופת המאסר בפועל. אנו מעמידים אפוא את תקופת הפסילה על 10 שנים ממועד שחרורו מהכלא.

ביחס ליתר רכיבי העונש שנגזר על המערער, אלו הולמים את חומרת מעשיו ומתחשבים כדבעי במכלול נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות. לפיכך, למעט ההתערבות לעיל בתקופת פסילת הרישיון, אני סבור כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ח' כבוב:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ד באב התשפ"ב (21.8.2022).

שופט

שופט

שופט